

Arrest

nr. 179 945 van 22 december 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 4 augustus 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/03/2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene werd op 30.06.2009 veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel, tot een gevangenisstraf van 5 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar behalve 4 jaar en een ontzetting uit bepaalde rechten voorzien bij art.31 SWB voor 5 jaar wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, dader = geholpen door één of meerdere personen; verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar op een bijzonder kwetsbare persoon/door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, dader = geholpen door één of meerdere personen; openbare zedenschennis, tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar (meerdere keren).

Betrokkene werd op 10.04.2013 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel, tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor 1/2 wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

PV BR.43.L4.07151803 wegens opzettelijke slagen en verwondingen door de politie van Oudergem in 2003;

PV BR.43.FB.00187707 wegens opzettelijke slagen en verwondingen door de politie van Brussel in 2007;

PV BR.27.FB.00147407 wegens heling door de politie van Brussel in 2007;

PV LE.11 .LA.00040308 wegens zware diefstal door de politie van Leuven in 2008;

PV BR..LL.06009808 voor drugsbezit door de politie van Elsene in 2008;

PV BR.43.FB.00497108 voor opzettelijke slagen en verwondingen door de politie van Brussel in 2008;

PV BR.11 .L8.00164909 voor zware diefstal door de PZ Wokra in 2009;

PV BR.30.FD.10001510 voor doodslag door de politie van Brussel in 2010;

PV BR.21 .L4.02742810 voor gebruik van valse en vervalste geschriften door de PZ Ukkel in 2010;

PV DE.18.LC.00608114 voor een gewone diefstal door de PZ Erpe-Mere in 2015.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Gezien de recidive mag redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling. Betrokkene staat kennelijk nog steeds onder elektronisch toezicht en staat dus onder strikte voorwaarden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, gezien de opmerkingen van zijn justitieassistent, kan gesteld worden dat betrokkene zich heeft herpakt. Uit het verslag blijkt dat betrokkene de voorwaarden van zijn strafuitvoering respecteert, al kan het respecteren van het uurrooster nog wel wat beter. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het respecteren van de voorwaarden van strafuitvoering een uitzonderlijke situatie betreft.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordeling. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betrokkene heeft reeds jaren geleden een relatie aangeknoopt met zijn Belgische partner (...) (rr. xxxxxx), de moeder van zijn kinderen. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner en de nadien geboren kinderen. Uit de brief van de advocaat blijkt weliswaar dat betrokkene reeds van in 1992 in België zou verblijven, uit het dossier blijkt ook dat betrokkene nooit legaal lang verblijf heeft genoten. Hij heeft enkel in de loop der jaren voorlopig verblijfsrecht genoten in het kader van verschillende verblijfsprocedures die hij opstartte. Het uitzitten van de straf onder elektronisch toezicht heeft hij kunnen bekomen net ook door te verwijzen naar zijn gezinssituatie. Nadien probeerde hij daar ook verblijfsrecht aan te ontfangen. Dit alles maakt de situatie des te schrijnender, gezien de gang van zaken wijst alles erop dat betrokkene zijn gezin inzet om een voordeliger gevangenisregime en een regulier verblijfsrecht te bekomen.

Alhoewel betrokkene aan zijn gezinssituatie en zijn adres mede het elektronisch toezicht heeft kunnen ontfangen, is het wel degelijk de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of

iemand verblijfsrecht kan krijgen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontlenen net aan het feit dat hij onder elektronisch toezicht werd geplaatst en tijdens illegaal verblijf een gezin heeft gesticht.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Wat betreft art. 8 EVRM dient herhaalt te worden dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfstatus van één van hen, het voortzetten van het gezinsleven op Belgisch grondgebied een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. 'Niet noodzakelijk' is hier niet gebruikt in de zin van, dat in vele gevallen het niet samenleven wel afbreuk doet aan een gezinsleven, 'niet noodzakelijk' is hier gebruikt om aan te duiden dat als betrokkene en de partner bereid zijn een inspanning te leveren om hun gezinsleven op een andere manier gestalte te geven, zij hun gezinsleven kunnen behouden. Het is de verantwoordelijkheid van zowel betrokkene als zijn partner zelf, dat zij besloten hebben een gezin te stichten, dit ondanks de precaire verblijfstoestand van mijnheer en zijn gerechtelijke antecedenten. In de periode dat mijnheer in de gevangenis verbleef, zijn betrokkene en zijn partner ongetwijfeld ook creatief geweest om hun gezinsleven in stand te houden, niets weerhoudt hen er van dit in de toekomst opnieuw te doen. Voor zover de tewerkstelling van de partner zou worden aangehaald als hinderpaal om zich elders te vestigen of op een andere manier hun gezinsleven in te vullen, kan worden opgemerkt dat deze tewerkstelling reeds is achterhaald (zie daartoe de informatie in het administratief dossier, raadpleging van de databank Dolsis). Voor zover het andere kind van de partner een beletsel zou zijn, dient te worden opgemerkt dat er nergens uit het dossier blijkt dat de vader van het kind nog betrokken is bij het kind. Er wordt enkel aangehaald dat de familie van het kind nog betrokken is in de opvang van het kind. Voor zover betrokkene en zijn partner de keuze zouden maken hun gezinsleven niet op afstand te willen inrichten, maar zich gezamenlijk elders te zullen vestigen, hoeft dit een contact tussen het betreffende kind en de familie bezwaarlijk in de weg te staan. Niets weerhoudt de moeder, alsook het kind ervan, regelmatig over een weer te reizen en/of via moderne communicatiemiddelen de familiebanden aan te halen. Ook hier hangt alles af van de bereidheid van betrokkene en zijn partner om dit in goede banen te leiden.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Alle kinderen van dit gezin zijn nog betrekkelijk jong en in die zin mag dus verwacht worden dat zij zich kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Verder moet opgemerkt worden dat de afhankelijkheid van de kinderen van de (stief)vader moet gerelativeerd worden. Betrokkene heeft een lange periode in gevangenschap doorgebracht, hij heeft weliswaar enige tijd onder elektronisch toezicht gestaan, een periode gedurende dewelke hij voor de kinderen zou hebben gezorgd. Gezien het kind uit de vorige relatie van mevrouw kennelijk ook veel werd opgevangen door de familie van de vader, is alvast voor het stiefkind die betrokkenheid van mijnheer relatief. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk zorgde voor zijn eigen kind, is uiteraard niet te verifiëren. Het betreft hier enkel een bewering die nergens werd gestaafd met objectief verifieerbare bewijsstukken. Verder blijkt dat sinds de geboorte van het tweede kind mevrouw niet meer uit werken is geweest. Mijnheer heeft zelf nog nooit enige reguliere economische activiteit uitgeoefend, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij zorg draagt voor zijn gezin op financieel vlak, en dit ondanks het feit dat hij de kans gekregen heeft onder elektronisch toezicht zijn straf uit te zitten. Wanneer dan de afweging moet worden gemaakt tussen de rol dat betrokkene speelt in het leven van de kinderen en het gevaar dat hij vormt voor de maatschappij is het redelijk te stellen dat het vrijwaren van de veiligheid voorrang neemt op de relatieve rol van betrokkene in het leven van de kinderen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2^e van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel, genomen uit de schending van artikelen 43 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en uit de schending van artikelen 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en 3 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind

Artikel 43 van de wet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EU.

Aangezien artikel 43 van de wet zowel voor familieleden van EU-burgers als voor familieleden van Belgen van toepassing is, gelden dezelfde regels voor de vreemdelingen die, zoals verzoeker, familieleden van Belgen zijn.

De exceptie van openbare orde kan alleen maar opgeworpen worden wanneer het familielid een actueel gevaar voor de openbare orde vormt en wanneer de inmenging in het gezinsleven proportioneel is.

De appreciatiemarge van de Lidstaten werd door het Europees Hof van Justitie afgebakend. Die rechtspraak werd in het arrest Duitsland t. Tsakouridis, door de grote kamer van het Hof samengevat:

“48 Daarnaast wordt in artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 benadrukt dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

49 Een verwijderingsmaatregel moet derhalve gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van het voorliggende geval (zie met name arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 74) en kan slechts gerechtvaardigd zijn om dwingende redenen van openbare veiligheid in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38, indien een dergelijke maatregel, gelet op de uitzonderlijke ernst van de bedreiging, noodzakelijk is voor de bescherming van de belangen die hij veilig wil stellen, mits dit doel niet kan worden bereikt met minder stringente maatregelen, gelet op de duur van het verblijf van de burger van de Unie in de gastlidstaat en in het bijzonder de ernstige negatieve consequenties die een dergelijke maatregel kan meebrengen voor burgers van de Unie die werkelijk in de gastlidstaat zijn geïntegreerd.

50 Bij de toepassing van richtlijn 2004/38 moet meer in het bijzonder een afweging plaatsvinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, zo nodig beoordeeld ten tijde van het verwijderingsbesluit (zie met name arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I-5257, punten 77-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (zie in die zin met name arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 29), en anderzijds het risico dat de sociale herintegratie van de burger van de Unie in de lidstaat waar hij daadwerkelijk is geïntegreerd in gevaar wordt gebracht, terwijl deze herintegratie niet alleen in het belang van die burger is maar ook in dat van de Europese Unie in het algemeen, zoals door de advocaat-generaal in punt 95 van zijn conclusie is opgemerkt.

51 De opgelegde straf moet in aanmerking worden genomen als een van de factoren in dit geheel. Een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar kan niet automatisch leiden tot een verwijderingsbesluit zoals in de nationale wetgeving voorzien, zonder dat de in het vorige punt beschreven factoren worden afgewogen, en het is aan de nationale rechter om na te gaan of dit het geval is geweest.

52 In het kader van die beoordeling moet rekening worden gehouden met de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, aangezien redenen van algemeen belang slechts dan kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van een nationale maatregel die de gebruikmaking van het vrije personenverkeer belemmert, wanneer de betrokken maatregel rekening houdt met dergelijke rechten (zie met name arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punten 97-99), in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de individuele vrijheden (zie met name arrest van 5 oktober 2010, McB, C-400/10 PPU, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 53, en EHRM, arrest Maslov tegen Oostenrijk [GC] van 23 juni 2008, Recueil des arrêts et décisions 2008, § 61 e.v.).

53 Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de

aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75).

54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67), moet worden geconcludeerd dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38.

55 Het is aan de verwijzende rechter om met inaanmerkingneming van alle vorengenoemde factoren na te gaan of het gedrag van Tsakouridis binnen de „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38, dan wel binnen de „dwingende redenen van openbare veiligheid” van artikel 28, lid 3, van deze richtlijn valt, en of de voorgenomen verwijderingsmaatregel eerdergenoemde voorwaarden in acht neemt”.

Die rechtspraak werd in het arrest Rendón Marín t. Administración del Estado van 13.9.2016 bevestigd (EHJ, C-165/14, 13.9.2016).

In casu liet verzoeker het volgende gelden:

“Om al die redenen, aangezien de onmogelijkheid van een gezinsleven in Congo, de Belgische nationaliteit van Mevrouw M.(...) en haar twee kinderen, haar werk, het feit dat de heer B. W. (...) bijna zijn gans leven in België geleefd heeft, het vonnis van 3.12.2013 en de gunstige evolutie van de heer B. W. (...) is er thans geen sprake meer van een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dat zwaarder zou wegen dan de duur van zijn verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met Congo”.

Eerst onderdeel

Om op basis van artikel 43 het verblijf te kunnen weigeren moet tegenpartij eerst bewijzen dat verzoeker een uitzonderlijke ernstige dreiging voor de openbare orde betekent (Tsakouridis, §49). Er moet sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” (Rendón Marín, §83).

Het werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd door een verwijzing naar de veroordelingen van 2009 en 2013 en naar een lijst van 10 PV's waarvan tegenpartij zegt dat verzoeker daar het voorwerp van maakte.

Tegenpartij stelt niet en de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen welke gevolgen ze uit het bestaan van die PV's trekt, zodat ze niet de bestreden beslissing kunnen schragen.

De gevolgen die tegenpartij uit de twee veroordelingen trekt luiden als volgt:

“Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Gezien de recidive mag redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling. Betrokkene staat kennelijk nog steeds onder elektronisch toezicht en staat dus onder strikte voorwaarden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, gezien de opmerkingen van zijn justitieassistent, kan gesteld worden dat betrokkene zich heeft herpakt. Uit het verslag blijkt dat betrokkene de voorwaarden van zijn strafuitvoering respecteert, al kan het met het respecteren van het uurrooster nog wel wat beter. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het respecteren van de voorwaarden van de strafuitvoering een uitzonderlijke situatie betreft”.

Het is zeer opvallend dat de strafuitvoeringsrechtbank in zijn vonnis van 3.12.2013 het gevaar voor de openbare orde gerelativeerd heeft, na advies van, zoals de wet het voorziet, zowel de openbare ministerie als de directie van de gevangenis.

De strafuitvoeringsrechtbank is een gespecialiseerde rechtbank wat de evaluatie van het recidiverisico betreft¹ en is altijd op zoek naar een evenwicht tussen de bescherming van de maatschappij en het streven naar de sociale re-integratie.

In geval van indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet moet tegenpartij beroep doen op een eigen arts, die zijn gespecialiseerde advies zal geven.

In geval van appreciatie van het gevaar dat een persoon voor de maatschappij zou vertegenwoordigen wordt geen beroep gedaan op een specialist. Meer nog. In eerste instantie bevatte het administratief

dossier het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank niet. In tweede instantie wordt in de bestreden beslissing in onvoldoende mate rekening mee gehouden.

De bestreden beslissing stelt enkel dat:

“Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, gezien de opmerkingen van zijn justitieassistent, kan gesteld worden dat betrokkene zich heeft herpakt. Uit het verslag blijkt dat betrokkene de voorwaarden van zijn strafuitvoering respecteert, al kan het met het respecteren van het uurrooster nog wel wat beter”.

Tegenpartij baseert zich dus niet op het vonnis zelf, maar enkel op de opmerkingen van de justitieassistent van verzoeker, wat een eerste tekortkoming ten aanzien van artikelen 43 en 62 van de wet is.

Het enige verwijt van tegenpartij is dat verzoeker zijn uurrooster “nog wel wat beter” had moeten respecteren.

De ratio legis van het zorgvuldig onderzoek naar het risico voor de openbare orde en van de evenredigheidsstoets in toestanden zoals de toestand van verzoeker werd op zeer heldere manier door advocaat-generaal Szpunar in zijn besluiten voor de zaak *Rendón Marín* uitgelegd :

“129. Nu zou kunnen worden betoogd dat gegeven het feit dat, in de relativistische opvatting van de waarborgen voor de wezenlijke inhoud van de grondrechten(120), inachtneming van het evenredigheidsbeginsel een van de criteria is waaraan eventuele beperkingen van de uitoefening van de grondrechten worden getoetst(121), toetsing van dit beginsel ook is aangewezen waar het gaat om 1 SCHEIRS, V., « De strafuitvoeringsrechtbank aan het werk », Maklu, voorstelling van het boek : « Sinds 1 februari 2007 nemen in België strafuitvoeringsrechtbanken beslissingen over de strafuitvoeringsmodaliteiten van gedetineerden veroordeeld tot meer dan drie jaar gevangenisstraf. De multidisciplinaire samenstelling van deze rechtscolleges, het samenspel tussen de verschillende procesdeelnemers en de moeilijke zoektocht naar een evenwicht tussen het streven naar de sociale re-integratie van de veroordeelde en het inschatten van het risico op recidive vormen een interessante “nieuwe” penale praktijk die tot nu toe nog weinig beschreven en onderzocht werd” (stuk 3).

9eventuele beperkingen van de aan de fundamentele status van burger van de Unie verbonden rechten, waaronder het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Volgens artikel 45, lid 1, van het Handvest heeft „iedere burger van de Unie [...] het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven”.

130. Zou deze benadering worden aanvaard, dan zou eerbiediging van de belangrijkste uit de fundamentele status van burger van de Unie voortvloeiende rechten, net zoals eerbiediging van de wezenlijke inhoud van de grondrechten, moeten worden geacht „voor alle beperkingen op de uitoefening van die rechten een uiterste grens [te vormen] die niet mag worden overschreden”, oftewel een „grens der grenzen”(122). Niet-eerbiediging van de belangrijkste aan de burger van de Unie verleende rechten leidt er immers toe dat deze „als zodanig onherkenbaar” worden, zodat niet meer van een „beperking” van de uitoefening van die rechten kan worden gesproken, maar het simpelweg om de „intrekking” ervan gaat.(123) Uiteindelijk hebben het verlies van het burgerschap van de Unie (voor Rottmann als gevolg van het verlies van de nationaliteit van een lidstaat op grond van een administratieve maatregel) en de ontneming van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten (voor de kinderen van Ruiz Zambrano als gevolg van de „feitelijke” verplichting voor deze kinderen om het grondgebied van de Unie te verlaten) dezelfde ernstige gevolgen voor het recht van verblijf van burgers van de Unie. Dit recht is in beginsel, definitief of voor langere tijd(124), ontdaan van zijn wezenlijke inhoud, in casu het recht om vrij op het grondgebied van de Unie te verblijven. Derhalve moet worden uitgemaakt of deze beperking van het verblijfsrecht evenredig is, met dien verstande dat zij, indien dit niet zo is, de grens miskent die voor eventuele beperkingen van de aan de status van burger van de Unie verbonden rechten geldt, te weten eerbiediging van de belangrijkste van deze rechten.(125) ».

Tegenpartij verzwijgt in de bestreden beslissing het belangrijkste gedeelte van het advies van de justitieassistent van verzoeker. Dit gedeelte luidde als volgt:

“Wat betreft van algemeen goed gedrag zijn, hebben wij de indruk dat dhr Balaka deze voorwaarde respecteert. Ik heb de indruk dat betrokkene echt wel een andere weg wenst in te slaan dan jaren geleden. Zijn leven heeft ook een andere wending gekregen, een relatie, een zoontje,...”.

Uw raad zal zonder twijfel opmerken dat de justitie assistent hier het gezinsleven van verzoeker vermeldt niet om een balans met betrekking tot zijn verblijfsrecht te maken, maar om het risico op recidive te evalueren.

In plaats daarvan legt de bestreden beslissing enkel de nadruk op het feit dat verzoeker zijn uurrooster beter had kunnen naleven.

De motivering van de bestreden beslissing is aldus onvolledig en houdt geen rekening met alle elementen van de zaak, in het bijzonder met de gespecialiseerde beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank en met het advies van de justitieassistent van verzoeker.

De beleidsruimte van tegenpartij is in die materie strikt door de rechtspraak van het EHJ omkaderd en de bestreden beslissing, in de mate dat ze onvoldoende rekening houdt met de inhoud die aan het begrip “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast door het Hof gegeven wordt, schendt artikelen 43 en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

Wat de proportionaliteit van de maatregel betreft oordeelde uw Raad in het arrest 161.246 van 3.2.2016: “2.3.9. De Raad wijst er evenwel op dat het aan het bestuur toekomt om, wanneer het overgaat tot een belangenafweging of evenredigheidsstoetsing in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, rekening te houden met de verschillende concrete elementen zoals deze in dit verband voorliggen of worden ingeroepen. In casu beriep verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag op concrete hinderpalen die volgens hem verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in zijn herkomstland en maken dat een effectief gezinsleven met zijn partner en kind enkel mogelijk is indien hij in België kan verblijven. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing op zich niet concreet ingaat op deze ingeroepen hinderpalen, waardoor niet blijkt dat deze werkelijk in de belangenafweging zijn betrokken”

En

“Verweerder gaf hierbij nog op bijzonder algemene wijze aan dat een verschillende verblijfplaats “niet noodzakelijk” afbreuk doet aan het gezinsleven, aldus ook erkennende dat dit in vele gevallen wel degelijk het geval zal zijn, doch zonder dat enig onderzoek blijkt in welke mate, gelet op de voorliggende gegevens en ingeroepen hinderpalen, de gezinsbanden werkelijk dreigen te worden gebroken als gevolg van de weigering van verblijf en/of de verwijderingsmaatregel”.

Het door uw Raad bevolen onderzoek wordt in de bestreden beslissing in vier punten als volgt ontwikkeld:

“Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest”

“In de periode dat mijnheer in de gevangenis verbleef, zijn betrokkene en zijn partner ongetwijfeld ook creatief geweest om hun gezinsleven in stand te houden, niets weerhoudt hen er van dit in de toekomst opnieuw te doen”.

“Voor zover de tewerkstelling van de partner zou worden aangehaald als hinderpaal om zich elders te vestigen of op een andere manier hun gezinsleven in te vullen, kan worden opgemerkt dat er nergens uit het dossier blijkt dat deze tewerkstelling reeds is achterhaald (zie daartoe de informatie in het administratief dossier, raadpleging van de databank Dolsis)”.

“Voor zover het andere kind van de partner een beletsel zou zijn, dient te worden opgemerkt dat er nergens uit het dossier blijkt dat de vader van het kind nog betrokken is bij het kind. Er wordt enkel aangehaald dat de familie van het kind nog betrokken is in de opvang van het kind. Voor zover betrokkene en zijn partner de keuze zouden maken hun gezinsleven niet op afstand te willen inrichten, maar zich gezamenlijk elders te zullen vestigen, hoeft dit een contact tussen het betreffende kind en de familie bezwaarlijk in de weg te staan. Niets weerhoudt de moeder, alsook het kind ervan, regelmatig over en weer te reizen en/of via moderne communicatiemiddelen de familiebanden aan te halen. Ook hier hangt alles af van de bereidheid van betrokkene en zijn partner om dit in goede banen te leiden”.

Verzoeker en zijn familie zouden dus een keuze hebben. Ofwel verhuist het volledige gezin naar een andere land waar ze een recht op verblijf hebben. Dit kan enkel de Democratische Republiek Congo zijn. Ofwel behouden ze hun gezinsleven op afstand en zijn ze “creatief”.

De bestreden beslissing, in zoverre ze suggereert dat verzoeker, zijn partner en de drie kinderen samen in Congo zouden moeten verblijven, suggereert dat drie Belgen zich naar Congo zouden moeten verplaatsen indien ze hun recht op gezinsleven willen uitoefenen.

Het Europees Hof van Justitie stelde in het arrest Rendón Marín van 13.9.2016 welke elementen in zulk geval in rekening gehouden moesten worden:

“86 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie”.

Verzoeker heeft amper de eerste drie jaar van zijn leven in Congo doorgebracht (hij bewees o.a. sinds 1995, toen hij zes jaar oud was, in België geschoold te zijn geweest). De drie kinderen hebben er nooit geleefd.

Het gezin heeft er bovendien geen enkele economische perspectief, wat betekent dat ze er hoogstwaarschijnlijk in erbarmelijke omstandigheden zouden leven.

Tegenpartij beantwoordt dit argument op voorhand door te stellen dat “alle kinderen van dit gezin zijn nog betrekkelijk jong en in die zin mag dus verwacht worden dat zij zich kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie”.

Volgens en klassemment van de landen met betrekking tot het respect voor de rechten van het kind staat België op de 18de plaats en wordt de toestand er als “vrij goed” beschreven (stukken 5 en 6). Congo staat op plaats 166 en de toestand wordt er als “heel erg” beschreven. Dit betekent dat de behandeling van kinderen wat alimentatie, school of gezondheid betreft zeer problematisch is in het zicht van internationale standaarden.

Door de verandering op een abstracte manier te herleiden tot de noodzakelijkheid om zich aan een nieuwe situatie aan te passen voert tegenpartij geen onderzoek naar het belang van de drie kinderen. Het schond aldus de in het middel ingeroepen artikelen.

Er wordt ook gesteld dat verzoeker en zijn partner en kinderen verschillende verblijfplaatsen zouden kunnen hebben. Concreet houdt dat in dat verzoeker in Congo zou moeten wonen, terwijl zijn partner en kinderen in België zouden verblijven.

Het gezinsleven zou zich in dit geval beperken tot gezamenlijke vakantie in Congo voor zover dit mogelijk zou zijn. Verzoeker heeft Congo verlaten terwijl hij amper drie jaar oud was en zijn partner heeft niet de financiële middelen om geregeld naar Congo met haar kinderen te reizen, zoals uit het administratief dossier blijkt.

Tegenpartij is bewust van het feit dat er in dit geval zelfs geen sprake meer van een gezinsleven zou zijn. Daarom suggereert ze dat verzoeker en zijn partner “creatief” zouden moeten zijn of “moderne communicatiemiddelen” zouden moeten gebruiken.

Een gezinsleven tussen partners, of tussen vader en (zeer jonge) kinderen, dat zich tot contacten per email of per Internet zou herleiden, zonder perspectief ooit samen te kunnen leven, is geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en zeker geen beslissing in het beste belang van het kind.

Waar tegenpartij zich over de evaluatie van het gevaar voor de openbare orde op geen deskundige elementen baseerde, kan hetzelfde gezegd worden van de “oplossing” die ze hier voorstelt.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker geen recht op verblijf kan laten gelden daar hij verschillende keren veroordeeld werd en hij voorwerp is van een tiental processen-verbaal waarbij de feiten die aan deze veroordelingen en processen-verbaal ten grondslag liggen worden opgesomd en waaruit de verwerende partij meent dat de aard, ernst en recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Tevens wordt een omstandige motivering gegeven waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007), vormt de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn integraal over te nemen (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen “uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene” en dat dit gedrag “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen”. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op

vermoedens is gestoeld (cf. Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12).

De Raad wijst erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (HvJ, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijst naar twee strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Met name werd verzoeker een eerste maal veroordeeld op 30 juni 2009 tot een gevangenisstraf van vijf jaar met probatie-uitstel van vijf jaar behalve vier jaar en ontzetting uit bepaalde rechten wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de volle leeftijd van zestien jaar en een tweede maal op 10 april 2013 tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van vijf jaar voor de helft wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van verschillende processen-verbaal, in totaal tien, die een periode beslaan van 2003 tot 2015.

De verwerende partij besluit hieruit dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Immers meent de verwerende partij dat verzoeker zich na zijn eerste veroordeling geenszins herpakt heeft, nu hij recidiveerde. Ook al blijkt uit de opmerkingen van de justitie assistent dat verzoeker thans de voorwaarden hem opgelegd in het kader van elektronisch toezicht respecteert, hieruit kan niet blijken dat verzoeker zich heeft herpakt. De verwerende partij wijst er immers op dat gelet op het elektronisch toezicht verzoeker onder strikte voorwaarden staat. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit mede in overweging neemt, aangezien het onder strikte voorwaarden staan in het kader van elektronisch toezicht ook tot doel heeft verzoeker te belemmeren nieuwe feiten te plegen, maar dit niet wegneemt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, dit temeer nu zoals hieronder zal blijken, de opgelegde voorwaarden verzoeker niet verhindert hebben in 2015 opnieuw feiten van openbare orde te hebben gepleegd, meer bepaald diefstal.

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die diverse keren veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten en waartegen doorheen de jaren - waarvan recentelijk nog in 2015 - verschillende processen-verbaal werden opgemaakt omwille van feiten van openbare orde, te beschouwen als een actueel gevaar voor de samenleving.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt niet te begrijpen welke gevolgen de verwerende partij trekt uit het bestaan van de diverse processen-verbaal. Immers blijkt uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat na de opsomming van de veroordelingen en de processen-verbaal met een uiteenzetting van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordelingen en processen-verbaal de verwerende partij oordeelt dat: *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten (eigen markering) blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”* Met het gebruik van het woord *“feiten”* blijkt overduidelijk dat verwerende partij zowel doelt op de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen als op de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de processen-verbaal. De Raad merkt daarbij nog op dat verzoeker in het geheel niet betwist het voorwerp te zijn geweest van de in de bestreden beslissing opgesomde processen-verbaal.

Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 3 december 2013 waarin volgens hem het gevaar voor recidive wordt gerelativeerd. Evenwel wijst de Raad erop dat in dit vonnis uitdrukkelijk gesteld wordt dat één van de

voorwaarden waaraan de verzoeker zich te houden heeft het niet begaan van misdrijven betreft. Dat verzoeker zich hier duidelijk niet aan gehouden heeft blijkt uit het feit dat ten aanzien van hem in 2015 door de politiezone Erpe-Mere een proces-verbaal PV DE.18.LC.00608114 opgemaakt werd wegens gewone diefstal. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift volledig voorbij aan dit gegeven en ontkent het ook niet. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gelet op deze vaststellingen oordeelt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag thans nog steeds een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker kan dan ook geenszins overtuigen met een verwijzing naar een vonnis daterende van 2013 wanneer nadien blijkt dat hij opnieuw de openbare orde heeft geschonden. Ook het advies van de justitie-assistent dateert van voor 2015, met name 14 oktober 2014, zodat dit evenmin afbreuk doet aan de vaststellingen van verwerende partij. Evenmin is het in het licht van dit alles kennelijk onredelijk dat de gemachtigde daarnaast oordeelt dat de justitie-assistent opgemerkt heeft dat het respecteren van het uurrooster door verzoeker in het kader van het elektronisch toezicht beter kan, wat alleszins erop wijst dat verzoeker moeite heeft met het zich houden aan regels die hem werden opgelegd ter voorkoming van nieuwe strafbare feiten.

Er blijkt geenszins dat de verwerende partij bepaalde elementen veronachtzaamd zou hebben in haar beoordeling van de feiten die eigen zijn aan de zaak van verzoeker.

2.4. In het kader van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

2.5. Verzoeker wijst erop dat hij een gezin vormt met zijn partner en drie kinderen.

2.6. In de thans voorliggende situatie, waarin verzoeker vraagt om een eerste toelating, legt artikel 8 van het EVRM op dat er moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen en dit aan de hand van de ‘fair balance’-toets (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. De genomen maatregelen dienen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van de verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval steeds nauwgezet te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

2.7. In de bestreden beslissing wordt volgende afweging gemaakt: *“Betrokkene heeft reeds jaren geleden een relatie aangeknoopt met zijn Belgische partner (...) (rr. xxxxxxxx), de moeder van zijn kinderen. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner en de nadien geboren kinderen. Uit de brief van de advocaat blijkt weliswaar dat betrokkene reeds van in 1992 in België zou verblijven, uit het dossier blijkt ook dat betrokkene nooit legaal lang verblijf heeft genoten. Hij heeft enkel in de loop der jaren voorlopig verblijfsrecht genoten in het kader van verschillende verblijfsprocedures die hij opstartte. Het uitzitten van de straf onder elektronisch toezicht heeft hij kunnen bekomen net ook door te verwijzen naar zijn gezinssituatie. Nadien probeerde hij daar ook verblijfsrecht aan te ontlelen. Dit alles maakt de situatie des te schrijnender, gezien de gang van zaken wijst alles erop dat betrokkene zijn gezin inzet om een voordeliger gevangenisregime en een regulier verblijfsrecht te bekomen.*

Alhoewel betrokkene aan zijn gezinssituatie en zijn adres mede het elektronisch toezicht heeft kunnen ontlelen, is het wel degelijk de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of iemand verblijfsrecht kan krijgen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontlelen net aan het feit dat hij onder elektronisch toezicht werd geplaatst en tijdens illegaal verblijf een gezin heeft gesticht.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Wat betreft art. 8 EVRM dient herhaalt te worden dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfstatus van één van hen, het voortzetten van het gezinsleven op Belgisch grondgebied een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. 'Niet noodzakelijk' is hier niet gebruikt in de zin van, dat in vele

gevallen het niet samenleven wel afbreuk doet aan een gezinsleven, 'niet noodzakelijk' is hier gebruikt om aan te duiden dat als betrokkene en de partner bereid zijn een inspanning te leveren om hun gezinsleven op een andere manier gestalte te geven, zij hun gezinsleven kunnen behouden. Het is de verantwoordelijkheid van zowel betrokkene als zijn partner zelf, dat zij besloten hebben een gezin te stichten, dit ondanks de precare verblijfstoestand van mijnheer en zijn gerechtelijke antecedenten. In de periode dat mijnheer in de gevangenis verbleef, zijn betrokkene en zijn partner ongetwijfeld ook creatief geweest om hun gezinsleven in stand te houden, niets weerhoudt hen er van dit in de toekomst opnieuw te doen. Voor zover de tewerkstelling van de partner zou worden aangehaald als hinderpaal om zich elders te vestigen of op een andere manier hun gezinsleven in te vullen, kan worden opgemerkt dat deze tewerkstelling reeds is achterhaald (zie daartoe de informatie in het administratief dossier, raadpleging van de databank Dolsis). Voor zover het andere kind van de partner een beletsel zou zijn, dient te worden opgemerkt dat er nergens uit het dossier blijkt dat de vader van het kind nog betrokken is bij het kind. Er wordt enkel aangehaald dat de familie van het kind nog betrokken is in de opvang van het kind. Voor zover betrokkene en zijn partner de keuze zouden maken hun gezinsleven niet op afstand te willen inrichten, maar zich gezamenlijk elders te zullen vestigen, hoeft dit een contact tussen het betreffende kind en de familie bezwaarlijk in de weg te staan. Niets weerhoudt de moeder, alsook het kind ervan, regelmatig over een weer te reizen en/of via moderne communicatiemiddelen de familiebanden aan te halen. Ook hier hangt alles af van de bereidheid van betrokkene en zijn partner om dit in goede banen te leiden.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Alle kinderen van dit gezin zijn nog betrekkelijk jong en in die zin mag dus verwacht worden dat zij zich kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Verder moet opgemerkt worden dat de afhankelijkheid van de kinderen van de (stief)vader moet gerelativeerd worden. Betrokkene heeft een lange periode in gevangenschap doorgebracht, hij heeft weliswaar enige tijd onder elektronisch toezicht gestaan, een periode gedurende dewelke hij voor de kinderen zou hebben gezorgd. Gezien het kind uit de vorige relatie van mevrouw kennelijk ook veel werd opgevangen door de familie van de vader, is alvast voor het stiefkind die betrokkenheid van mijnheer relatief. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk zorgde voor zijn eigen kind, is uiteraard niet te verifiëren. Het betreft hier enkel een bewering die nergens werd gestaafd met objectief verifieerbare bewijsstukken. Verder blijkt dat sinds de geboorte van het tweede kind mevrouw niet meer uit werken is geweest. Mijnheer heeft zelf nog nooit enige reguliere economische activiteit uitgeoefend, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij zorg draagt voor zijn gezin op financieel vlak, en dit ondanks het feit dat hij de kans gekregen heeft onder elektronisch toezicht zijn straf uit te zitten. Wanneer dan de afweging moet worden gemaakt tussen de rol dat betrokkene speelt in het leven van de kinderen en het gevaar dat hij vormt voor de maatschappij is het redelijk te stellen dat het vrijwaren van de veiligheid voorrang neemt op de relatieve rol van betrokkene in het leven van de kinderen.”

Verzoeker is het oneens met de bevindingen van de verwerende partij aangaande zijn gezinsleven. Ter terechtzitting verwijst verzoeker ook nog naar een zaak van het EHRM, zijnde El Ghatet t/ Zwitserland van 8 november 2016 en meer specifiek de §§ 45 tot 47 inzake het hoger belang van het kind.

De Raad benadrukt evenwel dat zowel verzoeker als zijn partner bij aanvang van de relatie wisten dat verzoeker geen verblijfsrecht had. Bijgevolg heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Waar kan aangenomen worden dat verzoeker zich al jarenlang op het Belgische grondgebied ophoudt, dient verwerende partij evenwel gevolgd te worden waar deze stelt dat verzoeker nooit legaal lang verblijf heeft genoten. Bovendien accentueert de Raad hierbij dat dit illegale – minstens precare – verblijf doorspekt is geweest van een reserme aan strafbare feiten. Zo worden niet minder dan tien processen-verbaal ten aanzien van verzoeker opgesteld gaande van 2003 tot 2015 en wordt hij tot tweemaal toe veroordeeld voor zeer ernstige feiten.

Zo heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan twee verkrachtingen van minderjarigen als lid van een bende waarvoor hij op 30 juni 2009 veroordeeld werd. Zo blijkt uit de uiteenzetting van de feiten door het

openbaar ministerie dat verzoeker op 15 oktober 2006 een kind van veertien jaar heeft verkracht in bende in de garage van het Zuid-station en haar nadien op 17 oktober 2006 heeft overgeleverd aan leden van dezelfde bende die haar nogmaals hebben verkracht in het Egmont-park. In dezelfde periode heeft verzoeker zich ook schuldig gemaakt aan verkrachting in bende van een andere minderjarige van veertien jaar, eveneens in het Egmont-park. Wanneer verzoeker een eerste maal verzoekt om geplaatst te worden onder elektronisch toezicht wordt dit op 1 februari 2011 geweigerd door de strafuitvoeringsrechtbank waarbij geoordeeld werd dat verzoeker de feiten minimaliseert en banaliseert, terwijl de rechtbank erop wijst dat het gaat om zeer ernstige feiten van groepsverkrachting van jonge meisjes van veertien jaar. Mede omwille van het gedrag van verzoeker ten aanzien van de slachtoffers en het gevaar voor recidive oordeelt de rechtbank het niet opportuun verzoeker onder elektronisch toezicht te plaatsen. Ook uit het sociaal onderzoek van 17 januari 2011 van het Justitiehuis waarbij de partner van verzoeker ondervraagd werd, blijkt dat verzoeker ten aanzien van haar niet ontkent seksuele relaties gehad te hebben met de slachtoffers maar wel dat er sprake is van verkrachting, hetgeen getuigt van een gebrek aan schuldinzicht. Ook latere aanvragen werden afgewezen.

Zoals voorts blijkt uit het sociaal onderzoek gevoerd door het Justitiehuis op 17 januari 2011 blijkt dat de partner vrijwel onmiddellijk na de start van de relatie op de hoogte was van de gepleegde feiten. Immers stelde zij dat verzoeker haar al na enkele dagen na aanvang van de relatie hierover had ingelicht. De partner van verzoeker kan aldus niet voorhouden dat zij in onwetendheid over deze zaken de relatie met verzoeker heeft verdergezet.

Op 10 april 2013 wordt verzoeker, terwijl hij zijn straf uitzit voor de hoger vermelde feiten, een tweede keer veroordeeld voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Uit het vonnis dienaangaande blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf met uitstel van vijf jaar voor de helft gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, zijn misprijzen voor de fysieke integriteit van anderen en zijn gebrek aan schuldinzicht.

Vanaf 9 december 2013 staat verzoeker onder elektronisch toezicht waarbij hem ondermeer de voorwaarde van het niet plegen van nieuwe strafbare feiten wordt opgelegd. Desondanks wordt ten aanzien van verzoeker in 2015 opnieuw een proces-verbaal opgesteld wegens gewone diefstal zodat blijkt dat verzoeker zijn crimineel parcours verder zet.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij daaruit afleidt dat verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de samenleving en dat hij geen verantwoordelijkheidszin toont tegenover zijn partner en kinderen.

De Raad kan gelet op voorgaande de verwerende partij eveneens volgen waar deze stelt dat het crimineel parcours van verzoeker geenszins getuigt van integratie in de Belgische samenleving en evenmin van enige wil om dit na te streven. Zoals de verwerende partij ook opmerkt heeft verzoeker nooit enige reguliere economische activiteit uitgevoerd hetgeen door verzoeker niet wordt tegengesproken. Ook blijkt uit de verklaringen van zijn partner naar aanleiding van het sociaal onderzoek dat verzoekers schoolcarrière chaotisch is verlopen en hij in 2007 is gestopt met school omwille van zijn aanhouding. Pas in de gevangenis heeft verzoeker blijkens zijn cv opnieuw een aantal opleidingen gevolgd. Dit doet andermaal besluiten dat verzoeker weinig geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Het gegeven dat verzoeker nog slechts weinig of geen banden heeft met het herkomstland kan in het licht van voorgaande de balans niet doen omslaan. Dit temeer, nu zoals hierna zal blijken, verzoeker de mogelijkheid heeft zich te integreren in de samenleving van zijn herkomstland.

Daarnaast heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat geenszins blijkt dat verzoeker een belangrijke rol speelt in het leven van de kinderen nu hij nooit enige reguliere economische activiteit heeft uitgeoefend en dus niet kan gesteld worden dat hij zijn gezin financieel ondersteunt. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Er kan, mede gelet op de gerechtelijke anteceden ten van verzoeker en zijn lange verblijf in de gevangenis, alsook het feit dat het kind waarvan verzoeker niet de vader is ook veel werd opgevangen door de familie van de biologische vader en het feit dat er geen objectieve bewijsstukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk zorg draagt voor zijn eigen kinderen, redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat de partner van verzoeker de voornaamste zorgdrager is van de kinderen, en niet verzoeker. Er kan dan ook aangenomen worden dat de impact van de verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker op het gezin en aldus ook op de kinderen die nog zeer jong zijn, relatief is.

Verzoeker stelt wel dat zijn partner en kinderen – indien zij ervoor opteren in België te blijven – hem niet zullen kunnen komen bezoeken wegens gebrek aan financiële middelen maar de verzoeker maakt dit geenszins aannemelijk nu blijkt dat zijn partner reeds in het verleden tewerkgesteld is geweest en er geen hinderpalen blijken om opnieuw via arbeid een inkomen te vergaren en op die manier eventuele bezoeken aan het herkomstland te bekostigen. Omgekeerd staat het verzoeker er ook niet aan in de weg om in het herkomstland een arbeidsactiviteit te ontwikkelen die hem in staat moet stellen een bezoek van zijn gezin te bekostigen. Er blijken evenmin obstakels om via telefoon of internet contact te behouden. Gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat de rol van verzoeker in de opvoeding van de kinderen relatief is maakt verzoeker niet aannemelijk dat hiermee het hoger belang van zijn kinderen wordt geschaad of dat zijn gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt (cfr. EHRM, *Salem v. Denmark*, 1 december 2016).

Verzoeker slaagt er daarnaast evenmin in aan te tonen dat het verderzetten van zijn gezinsleven in het herkomstland of elders onmogelijk is. Zo heeft verwerende partij erop gewezen dat de tewerkstelling van de partner in België achterhaald is, hetgeen verzoeker niet betwist, zodat geenszins kan ingezien worden waarom dit element nog een eventuele belemmering zou vormen om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Het blote niet onderbouwde betoog dat er geen enkel economisch perspectief zou zijn in het herkomstland kan niet aanvaard worden. De Raad benadrukt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis verschillende opleidingen heeft gevolgd blijkens zijn curriculum vitae waarbij mag aangenomen worden dat deze zijn kansen op de arbeidsmarkt in het herkomstland vergroten. Ook de partner van verzoeker zelf heeft reeds ervaring opgedaan op professioneel vlak zodat geenszins kan uitgesloten worden dat ook haar kansen op de arbeidsmarkt hierdoor vergroten. Bovendien heeft de partner van verzoeker dezelfde origine als verzoeker en spreken beiden Frans zodat kan aangenomen worden dat dit de integratie in het herkomstland van verzoeker vergemakkelijkt.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet ontkent dat de drie kinderen nog jong zijn en dat zij zich aldus kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Evenmin betwist verzoeker de vaststelling dat de biologische vader van één van de kinderen niet meer betrokken is bij de opvoeding van dit kind en dat contacten met de familie van dit kind op andere manieren kunnen onderhouden worden. Verzoeker meent enkel dat de behandeling van de kinderen wat alimentatie, school of gezondheid betreft in Congo zeer problematisch is in het licht van de internationale standaarden. Met zijn verwijzing naar zeer algemene bronnen maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat hij samen met zijn partner in Congo niet zou kunnen instaan voor het welzijn van hun kinderen, dit met eventuele steun van familie vanuit België of elders. Immers blijkt niet dat zij hun kinderen niet van voeding zouden kunnen voorzien of nog dat scholing en gezondheidsdiensten niet te verkrijgen zijn in Congo.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de belangenafweging van de verwerende partij niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde feiten, het gebrek aan schuldinzicht en de recidive wat wijst op een criminele ingesteldheid van verzoeker, en rekening houdende met de soevereiniteit van een lidstaat om het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren en te reguleren oordeelt de Raad dat de getroffen maatregel proportioneel is nu een billijke afweging blijkt tussen het recht van verzoeker op bescherming van zijn gezinsleven aan de ene kant en de voorkoming van strafbare feiten aan de andere kant (cfr. EHRM, *Salem v. Denmark*, 1 december 2016).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoeker maakt, gelet op voorgaande bespreking, evenmin een schending van artikel 3 IVRK aannemelijk.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER